

GODS WERK

Watchman Nee

Deze reeks toespraken werd door Watchman Nee gehouden op een speciale conferentie voor medewerkers in Shanghai van 11 tot en met 18 juni 1940. Ze werden in het Chinees gesproken, maar een zuster in de Here maakte aantekeningen van deze toespraken in het Engels. Deze aantekeningen zijn slechts in geringe mate geredigeerd en uitgegeven in het boek “God’s Work”, bij Christian Fellowship Publishers, Inc., verkrijgbaar op het volgende adres: Box 1021 Manassas, Virginia 22110, USA. Doordat in wezen de eigenlijke boodschap zeer beknopt is weergegeven, kan dit tot gevolg hebben, dat bepaalde uitspraken wat ongenueanceerd overkomen. We mogen aannemen dat Watchman Nee de nuances in zijn toespraken zeker aangebracht heeft.

1. WAT IS GODS WERK?

Phil. 3:12-14: “Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben. Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, maar één ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus.”

2 Cor. 6:1: “...medewerkers Gods...”

God heeft Zijn werk. Dat werk is niet het uwe of het mijne. Het is ook niet het werk van dit zendingsgenootschap of van die groep. Het is Gods eigen werk.

Genesis 1 zegt ons dat God werkte en daarna rustte. In den beginne schiep God licht, levende wezens, de mens, enzovoorts. Niemand anders dan Hij kon dit scheppingswerk doen. En ook vandaag heeft Hij Zijn werk. Dat is niet het werk van een mens; trouwens niemand zou dat werk kunnen doen. Gods werk kan door niemand anders gedaan worden dan door God Zelf. Hoe eerder we dit erkennen, hoe beter. Want de werken van de mens, zijn gedachten, zijn

methoden, zijn ijver en oprechtheid en inspanning en onvermoeibare activiteiten hebben totaal geen plaats in datgene wat God aan het doen is. De mens kan evenmin vandaag een aandeel hebben in Gods werk als destijds bij de schepping.

In de brief aan de Philippenzen zegt Paulus “...of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben.” De Here Jezus heeft een duidelijk doel voor ogen als Hij ons grijpt, en dat speciale doel is datgene wat wij verlangen te grijpen. Hij heeft een doel en dit doel is dat Hij ons tot de Zijnen maakt om Zijn medearbeiders te zijn. Niettemin blijft het waar dat wij Gods werk niet kunnen doen, omdat alles volkomen en volledig Zijn werk is. Maar aan de andere kant zijn wij Zijn medewerkers. Dus hoewel we enerzijds moeten erkennen en belijden dat we zelfs niet met onze pink het werk van God kunnen aanraken, zijn we anderzijds geroepen om Zijn medearbeiders te zijn! En om deze reden heeft Hij ons gegrepen. De Here heeft een duidelijk doel voor ogen met onze verlossing, namelijk dat wij Zijn medewerkers zouden zijn.

Wat is Gods werk?

Wat is nu precies het werk van God? De Efezebrief geeft dit duidelijker aan dan welk ander bijbelboek ook. Hoofdstuk 1 vers 4 zegt: “Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht”; en in 2 vers 7 lezen we: “om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus.” Bovendien staat er nog in hoofdstuk 1 vers 9: “door ons het geheimenis van zijn wil te doen kennen, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen”.

In iedere gemeentesamenkomst treffen we mensen aan die gaan staan om hun eigen gedachten naar voren te brengen. Ze spreken niet in de Geest, maar zitten er naast. Wat ze zeggen heeft weinig of geen waarde. Maar in Gods schepping, zoals Hij het ontworpen heeft, is er niets wat er naast zit, wat detoneert. Alles is voor de Zoon, alles ontstaat uit Christus en is voor Hem. Er is niets buiten Hem. Want God heeft alles in Christus besloten: “...in Hem zijn alle dingen geschapen... alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen” (Col. 1:16). Alles is in volmaakte harmonie met Gods plan. En God gaat alles in Zijn schepping op dit niveau brengen, op deze plaats van volkomen harmonie. Maar wij kunnen niet het geringste hieraan bijdragen; God doet dit alles en dat blijft zo.

Wie is Gods medearbeider?

Gods medearbeider is de gemeente. In de twee verzen die we zojuist uit de Efezebrief citeerden, krijgen we een blik in de twee eeuwigheden: 1. “Hij heeft ons in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld”; en 2. “...om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus”. En het werktuig waardoorheen God dit doet, is het lichaam van Christus, dat Christus bevat.

Nog eens: Wie is een medearbeider van God? Het is niet iemand die graag iets voor God wil doen of iemand die een nood ziet en er meteen wat aan wil doen; het is zelfs niet iemand die anderen tot de Heer leidt; nee, het is iemand die datgene doet waartoe God hem heeft aangesteld in Zijn eeuwig voornemen, en alleen dat doet. Als we werkelijk zien waartoe wij door Christus Jezus gegrepen zijn, valt al ons zwoegen, al ons vroegere werken voor Hem in duigen.

Het doel van God in alle dingen is om Zijn Zoon te openbaren, om Zijn Zoon zichtbaar te maken, om “de overweldigende rijkdom van zijn genade te tonen... in Christus Jezus”. Dat is Zijn eeuwig voornemen. Is dat uw doel bij het werk wat u nu doet? Als het niet aan deze norm voldoet, bent u geen medewerker Gods.

Misschien vraagt u: “Hoe weet ik dat ik een medewerker van God ben?” Dat is niet moeilijk te beantwoorden. Bent u tevreden met wat u doet? Als u het hart van God niet bevredigt, bent u zelf ook onbevredigd. Het is geen kwestie van vergelijken van uw werk met dat van een ander. Het gaat er om of wat u doet überhaupt wel goed is, dat wil zeggen goed in Gods ogen, acceptabel voor God, uit Hem en in overeenstemming met Zijn eeuwig voornemen.

Paulus zegt: “Of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben”. We hoeven niet om ons heen te kijken en anderen te bekritisieren, en ons af te vragen of het mogelijk is dat de rest het allemaal mis heeft en alleen wij het bij het goede eind hebben. Dat is zonder enige waarde en kwetsend. Wat anderen doen is niet onze zaak. Laten wij er zeker van zijn dat “wij jagen naar het doel, om de prijs der roeping Gods die van boven is, in Christus Jezus”.

Wat is de gemeente?

Als wij hier op aarde op zoek gaan naar iets, een ding — een gemeente, een getuigenis, een beweging, een leer, een uiterlijk zichtbaar en tastbaar iets,

ontdekken we dat het leidt tot bezig zijn met het uiterlijke, de “techniek”. Het is slechts iets aards — dood en nutteloos. Het lichaam van Christus echter is levend en geestelijk. Maar als het dood is, wordt het meteen slechts een ding, iets.

We hoeven niets anders te zijn dan een graankorrel, die in de grond valt en sterft en een oogst voortbrengt. Dit is de eeuwen door steeds weer opnieuw gebleken. De gemeente is hemels, zonder iets van de aarde in zich. Het is niet een verzameling Joden, heidenen, Nederlanders, Amerikanen, Chinezen enzovoorts. Want zegt de Colossenzenbrief ons niet: “waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood, besneden of onbesneden, barbaar en Skyth, slaaf en vrije, maar alles en in allen is Christus” (Col. 3:11)?

De mensen denken dat als wij de hemelpoort binnengaan, we slechts iets van Christus in ons nodig hebben om binnen te komen. Dat is een ontzettend misverstand. Want aan de ingang van de hemel staat het kruis, en aan het kruis zijn u en ik en ieder ander mens gekruisigd. Elke Jood, elke Griek, elke Nederlander, elke Amerikaan, elke Chinees, en gaat u maar door, werd aan dat kruis genageld en kan dus nooit de hemel binnengaan. Alles wat daar binnenkomt is Christus; niets van ons zal daar ooit binnengaan. Dat is nu de gemeente. Dat wat in ons van Christus is, dat is de gemeente; dat wat van onszelf is — niet Christus in ons — is niet de gemeente en zal nooit de hemel binnenkomen, maar integendeel vernietigd worden. Dat in ons wat onvermengd leven van Christus is, is het enige dat God ooit zal erkennen, alleen daarmee wil Hij iets te maken hebben. En het is alleen dit element dat met God samen kan werken.

2. GODS WERK IN DEZE TIJD

“Maar aan een ieder afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt... En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon (S.V.: ‘tot de volmaking der heiligen’), tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde, in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus. En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde” (Eph. 4:7, 11-16).

We willen nu samen gaan zien wat Gods werk is in deze tijd. We vinden dit aangegeven in het bijbelgedeelte hierboven. Gods werk in deze tijd is het lichaam van Christus te formeren. En het werk van de gemeente is exact hetzelfde: het lichaam van Christus te vormen: “...het gehele lichaam... deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde.” Geen zending, geen bijbelschool, geen evangelisatieteam, enz., enz. kan ooit de plaats innemen van de gemeente, of het werk van de gemeente doen.

Tot de volmaking der heiligen

De gemiddelde christelijke gemeente in onze tijd is voornamelijk bezig met het redden van zielen. Maar in het Nieuwe Testament — heel duidelijk in de Efezebrief — was dit niet zo. Christus heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars (S.V.). Waartoe? Tot de volmaking der heiligen (S.V.). De belangrijkste zorg van de gemeente in onze tijd schijnt het redden van zielen te zijn, mensen redden van de hel, de eeuwige straf. Dat is goed, maar het is niet Gods gedachte voor de gemeente. Het is niet Zijn werk voor de gemeente. De taak die Hij de gemeente heeft toegewezen is “de volmaking der heiligen”, omdat Zijn werk en het werk van de gemeente het vormen en opbouwen van het lichaam is. Er staat geschreven, dat met het oog

op de menswording van de Here Jezus, God Hem een lichaam bereid had; zo bereidt de Here God ook een lichaam voor Hem in onze tijd. De apostelen en profeten en evangelisten en herders en leraars zijn aan de gemeente gegeven om het lichaam op te bouwen, dat wil zeggen dat zij als leden van het lichaam de taak hebben het lichaam op te bouwen. De leden van het lichaam zijn voor het lichaam. De gaven aan de gemeente, en dat zijn leden van het lichaam, zijn bestemd voor het lichaam. Het lichaam dient volgens hoofdstuk 4:16 het lichaam op te bouwen.

Geen leer maar leven

Kan er daarom werk voor God buiten de gemeente zijn in de een of andere organisatie? Nooit! Omdat het de gemeente zelf dient te zijn — het lichaam — die het werk van het lichaam doet. Dit is het antwoord op alle onafhankelijke werkers of onafhankelijke werken of onafhankelijke zendingsorganisaties, klein of groot. Als ze los van het lichaam staan, staan ze buiten Gods orde. (God kan in Zijn soevereiniteit zulke werkers of organisaties wel gebruiken, maar dit bewijst niet dat ze volgens Gods orde zijn.)

Dit is geen principe of een leerstelling, het is een zaak van leven. Als u hierover openbaring hebt, weet u meteen bij de geringste vorm van individualisme, buiten het lichaam om, dat u iets doet wat niet goed is, hoe klein het ook moge zijn. Er is absoluut geen plaats voor onafhankelijkheid of individualisme — want dat is het zelf-leven, dat bent u, dat is niet Christus.

Hebt u dit als een leerstelling? Als u zich niet bewust bent een lid van het lichaam te zijn, als u daar geen openbaring over hebt, is het slechts een verstandelijk iets. Iets dat u van buitenaf aangenomen hebt; het komt niet van binnenuit. Het is niet spontaan en het is geen leven in u. In plaats daarvan is het iets in uw gedachten en geen openbaring, anders zou u zich bewust zijn van het lichaam. Als het iets is dat u naast u neer kunt leggen, dan hebt u geen openbaring aangaande het lichaam.

Als u werkelijk bewust in het lichaam bent door openbaring, kunt u zich daar niet zomaar even van distantiëren. U kunt niet anders, u hebt geen keus, er is maar één weg voor u. Als u deze weg niet gaat, dan is er geen andere weg omdat u openbaring ontvangen hebt. Dat wat openbaring is, is innerlijk, in uw geest, niet uiterlijk in uw hoofd.

Buiten de gemeente, die Zijn lichaam is, is er geen mogelijkheid van een werk voor God. Als u naar een plaats gaat waar een ware gemeente is, dat wil zeggen een uitdrukking van het lichaam van Christus, Zijn gemeente, kunt u

niet los van die gemeente werken! Denk vooral niet dat apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars de enige werkers zijn die God in en voor het lichaam heeft aangesteld. Nee, God wil dat ieder lid van het lichaam voor Hem werkt en voor het lichaam, tot opbouw. Het is niet zo dat sommigen werkers zijn en sommigen gewoon leden van het lichaam. Iedereen is een werker. Het lichaam van Christus moet zichzelf opbouwen. Alles moet uit het lichaam voortkomen en alles moet ten behoeve van het lichaam zijn.

We zijn hier niet om “iets” op te richten, om een model te geven voor aanbedding of om een nieuwe beweging te vormen. We zijn hier om een uitdrukking van het leven van Christus in Zijn gemeente te zijn. Wat en wie in Shanghai van de Here is, wie ook maar een mate van het leven van Christus heeft — wij belijden dat ze bij ons behoren. Ze zijn een deel van ons, of ze zich dat bewust zijn en erkennen of niet, en wij zijn een deel van hen. Tenzij het iets levends is, is het niet de gemeente. Iets doods kan niet Zijn lichaam zijn. Heel dikwijls wordt een zendingswerk of iets dergelijks bij elkaar gehouden door een aantal leerstellingen, een speciaal onderricht, of door de oprichter zelf die misschien een godvrezend man is geweest. De Here verlosse ons hiervan, want het is alles dood. De Heilige Geest kan het niet ondersteunen, want het is een “ding” en de Heilige Geest kan alleen een levend organisme gebruiken — het lichaam, de gemeente. Alle werk moet voortkomen uit de gemeente en alle werk moet voor de gemeente zijn, tot opbouw van de gemeente.

Als lichaam

Het doel van dit alles lezen we in Epheze 4:13: “totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus”. Dit kan nooit individueel bereikt worden; alleen als lichaam kan dit verwezenlijkt worden. Laten we daarom God vragen om Zijn werk in ons te doen, alle individualisme af te breken, al het eigen denken en zelf beslissen, alle individualistische actie en beweging. Ons hele leven moet in het lichaam geleefd worden. Vraag de Heer dat Hij ons leert hoe wij daar moeten leven. Het leven als lichaam is niet iets dat we kunnen leren door studie. Het is heel natuurlijk en spontaan, als wij in het lichaam zijn door openbaring.

3 GODS EEUWIG VOORNEMEN

“En de Here dacht: Zou Ik voor Abraham verbergen wat Ik ga doen?” (Gen. 18:17).

“En Jozef had een droom en vertelde die aan zijn broeders; daarom haatten zij hem nog meer... En hij had nog een andere droom, die hij aan zijn broeders verhaalde. Hij zeide: Nu heb ik weer een droom gehad, en zie, de zon, de maan en elf sterren bogen zich voor mij neer” (Gen. 37:5,9).

“En Jakob ontbood zijn zonen en zeide: Komt bijeen, opdat ik u bekend make, wat u in toekomstige dagen wedervaren zal” (Gen. 49:1).

“Gij zult het maken overeenkomstig alles wat Ik u toon, het model van de tabernakel en het model van al zijn gerei” (Ex. 25:9).

“Ootmoedigen doet Hij wandelen in het recht, en Hij leert ootmoedigen zijn weg... Des Heren vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen, en zijn verbond maakt Hij hun bekend” (Ps. 25:9,14).

“Want ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te verkondigen” (Hand. 20:27).

“Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen” (Hand. 20:24).

“Gij hebt immers gehoord van de bediening door Gods genade mij met het oog op u gegeven: dat mij door openbaring het geheimenis bekendgemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef... waarvan ik een dienaar geworden ben naar de genadegave Gods, die mij geschonken is naar de werking zijner kracht” (Eph. 3:2,3,7).

Het eeuwig voornemen van God kunnen we nooit met ons verstand begrijpen of vatten. Dat kan alleen door openbaring. Alle werk voor God begint met toewijding of is gebaseerd op overgave. Maar zulke toewijding of overgave komt alleen door openbaring. Feitelijk begint het werk van God (niet ons werk, maar Gods werk door ons heen) slechts als er openbaring is. Uiterlijk is er de hemelse visie, innerlijk de openbaring.

God wil niet dat we zomaar wat werk hier en daar voor Hem doen. Hij wil graag dat we Zijn gehele plan kennen en met Hem samenwerken naar een duidelijk doel en plan toe. Want we zijn niet alleen Zijn dienstknechten, maar ook Zijn vrienden.

Alle overgave en toewijding is waardevol, maar als het erop aankomt kan het alleen veel waarde hebben nadat men openbaring ontvangen heeft, omdat

het dan pas volledig is. Voordat we deze openbaring hebben is onze overgave slechts met het oog op onze verlossing. Hij heeft mij gekocht met Zijn bloed, Zijn liefde voor mij is onuitsprekelijk. Daarom behoor ik mijzelf aan Hem te geven. Ik behoor mezelf en alles wat ik heb aan Hem te geven vanwege Zijn reddende genade en liefde. Maar nadat ik openbaring ontvangen heb is het iets anders. Als we Gods eeuwig voornemen zien, vraagt dat om een volledig geven van onszelf voor dit doel, met een overgave waar we daarvoor nooit van gedroomd hadden — iets wat dieper en meer volkomen is. Paulus zei: “Ik ben dat hemelse gezicht niet ongehoorzaam geweest” (Hand. 26:19). Hij kon alles verdragen, door alle mogelijke moeilijkheden heengaan, vanwege die hemelse visie.

Jozef was een volmaakt type van Gods volk. Maar de crisis kwam toen hij zijn dromen droomde. Dit was voor hem zijn openbaring, waarin hij Gods voornemen zag en zijn eigen aandeel daarin. Dit was het begin van Gods werk door hem. Mozes moest de berg beklimmen om het patroon voor het leven van Gods volk te ontvangen: de Tien Geboden en de gehele wet van God. Later heeft hij het voorbeeld van de tabernakel van de Here ontvangen: “Zie toe... dat gij alles maakt naar het voorbeeld, dat u getoond werd op de berg” (Hebr. 8:5). Zelfs het kleinste werkje dat we voor God doen moet gedaan worden naar het voorbeeld dat ons op de berg getoond werd, dat wil zeggen, naar de openbaring, die God ons gegeven heeft van Zijn eeuwig voornemen en plan. Maar de openbaring die Jozef en Mozes en anderen hadden was individueel. Zo is het in onze tijd niet. Vandaag is de openbaring bestemd voor de gemeente. Het is geen openbaring die voor ieder verschillend is, maar dezelfde openbaring wordt aan de gehele gemeente gegeven.

Geestelijk werk gebaseerd op openbaring

Elk geestelijk werk voor God komt voort uit openbaring. Los van openbaring aangaande Gods eeuwig voornemen, kan er geen waarachtig geestelijk werk zijn. Er kan hier en daar verspreid wel werk voor God gedaan worden, wat Hij ook zegent, maar het kan geen waarachtig geestelijk werk genoemd worden of samenwerken met Hem, tenzij het voortkomt uit openbaring betreffende Gods eeuwig voornemen. Het moet openbaring zijn en niet slechts een verstandelijk accepteren, niet slechts een begrijpen en er intellectueel mee instemmen, want dat is nutteloos. Het moet een zien in uw geest zijn, zien waarbinnen God Zijn werk doet.

Nu kan alleen openbaring klaarkomen met het werk zowel als met de

werker. Dit licht uit de hemel breekt ons volkomen stuk. Het doet zowel ons als ons werk in duigen vallen. Als het slechts een leer is, onderricht dat we gehoord hebben, gaat het na verloop van tijd weer over. Het vervluchtigt als het ware. Maar als het licht of openbaring is, wordt het ons leven en we kunnen er nooit meer van loskomen.

De Here Jezus heeft gezegd: “Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage... Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij... Simon Petrus antwoordde Hem: Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven” (Joh. 6:54,56,57,68). Als wij het licht zien, wordt het ons leven en er is geen alternatief meer. We hebben geen andere keus, want het is ons leven geworden. Als we die weg niet kunnen gaan, sterven we. Maar, prijs de Heer, het is niet iets dat we ons voortdurend moeten herinneren of proberen in ons geheugen terug te roepen. Als we gezien hebben, hebben we gezien en zullen altijd blijven zien. Het laat ons nooit meer los. Want we ontdekken dat het lichaam overal het antwoord op is: het is ons leven. Wij kunnen niet buiten het lichaam leven.

Aan wie?

Alles in ons leven wat werkelijk geestelijk is, hebben we door openbaring ontvangen. Het komt in deze volgorde: 1. licht, 2. openbaring, 3. leven, dat wil zeggen Gods leven, en 4. al Zijn rijkdommen, alles wat Hij is.

Als God iets nieuws wil doen — iets speciaals — in Shanghai, in China of waar dan ook ter wereld, zal Hij het u dan openbaren of zal Hij het voor u verbergen? Hoevelen zijn er in Shanghai die Hij kan vertrouwen als Hij hier iets wil doen? Slechts aan Zijn trouwe, geliefde vrienden onthult Hij Zijn geheimen en plannen. Deze gedachte behoort ons allen te ontnuchteren.

4. LEVEN BOUWT OP

“Maar aan een ieder afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt... En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus” (Eph. 4:7,11-13).

“Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen. Want aan de een wordt de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en aan de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest; aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de ander gaven van gezangen door die ene Geest; aan de een werking van krachten, aan de ander profetie; aan de een het onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer een ander vertolking van tongen. Doch dit alles werkt één en dezelfde Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil” (1 Cor. 12:7-11).

“Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf, maar wie profeteert, sticht de gemeente. Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt, maar liever nog, dat gij profeteert. Wie profeteert, is meer dan wie in tongen spreekt, tenzij hij het ook uitlegt, zodat de gemeente stichting ontvangt” (1 Cor. 14:4,5).

“Niet dat wij uit onszelf bekwaam zijn iets als óns werk in rekening te brengen, maar onze bekwaamheid is Gods werk, die ons ook bekwaam gemaakt heeft om dienaren te zijn van een nieuw verbond, niet der letter, maar des Geestes, want de letter doodt, maar de Geest maakt levend” (2 Cor. 3:5,6).

“Daarom, nu wij deze bediening hebben, die ons door barmhartigheid is toevertrouwd, verliezen wij de moed niet... Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht, die alles te boven gaat, van God is en niet van ons: in alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren; te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u” (2 Cor. 4:1,7-12).

Als we het eeuwig voornemen van God niet gezien hebben, zullen we nooit kunnen zien wat het werk van God is. Al Gods werk moet in en door de gemeente gedaan worden. De bedoeling van dit werk is het lichaam van Christus te vormen en op te bouwen; dit werk moet gedaan worden door het

gehele lichaam zelf, en niet door geïsoleerde personen of zendingsgenootschappen, of door onafhankelijk van de gemeente te handelen. Zulk werk van de gemeente moet volkomen uit God zijn en voor Zijn Zoon.

Om een medewerker Gods te zijn moeten we openbaring hebben, want anders werken wij niet in Zijn eeuwig voornemen en niet gericht daarop. Het begin van alle werk voor God is een overgave en een opofferen van onszelf als gevolg van openbaring. De reden dat er openbaring moet zijn is, dat het licht van God alles doodt wat niet van Hem is — alles wat uit de mens voortkomt. Als er openbaring komt, ontdekken we dat er geen alternatief is, er blijft geen andere weg meer over. Het betekent of deze weg of sterven.

Twee wegen om het lichaam op te bouwen

Hoe kunnen wij medewerkers Gods zijn en het lichaam opbouwen? Als ons werk alleen uit het redden van zielen zou bestaan, zou de werker een heel belangrijke rol spelen. Het zou in zekere zin een werk voor mensen lijken. Maar als het doel van ons werk is het lichaam op te bouwen, dan is de mens volledig uitgeschakeld, want het lichaam is Christus. Het is alles voor Christus en daarom kan er niets van de mens in komen.

In 1 Corinthiërs 12 spreekt Paulus over de vele gaven van de Geest en hij benadrukt zowel woorden als daden; maar in 2 Corinthiërs 4 hebben we alleen daden. Er zijn twee verschillende manieren om de gemeente op te bouwen. Welke waarde hebben deze gaven des Geestes bij de opbouw van de gemeente? En hoe staat deze waarde in verhouding tot de waarde van het leven in de Geest? Paulus beklemtoont in 2 Corinthiërs, van het derde tot het tiende hoofdstuk wat zijn bediening van het Nieuwe Verbond is. Die bediening ligt niet in de gaven, maar in de geweldige grootheid van de schat in het aarden vat, dat wil zeggen Christus in hem.

2 Corinthiërs 4:10,12: “te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare... Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u,” is iets heel anders dan wat Romeinen 6 zegt. Het zegt dat de dood blijft werken: de dood (doding S.V.) van Christus werkt en werkt dag in dag uit in ons, met als gevolg dat er leven naar anderen stroomt. En zo wordt de gemeente opgebouwd.

Hier zien we dus de twee manieren waardoor de gemeente opgebouwd kan worden. In de eerste plaats door de gaven des Geestes (1 Cor. 12) en in de tweede plaats doordat de dood in ons werkt en daardoor het leven in anderen (2 Cor. 4).

Op welke wijze bent u het meest opgebouwd? Is uw geestelijk leven het meest opgebouwd door de geestesgaven of door mensen die u gekend hebt en

waarvan u weet dat ze het kruis in hun innerlijk leven hebben toegepast, mensen die altijd het sterven van Jezus in hun lichaam omdragen opdat het leven van Jezus geopenbaard wordt? Dat is kruisdragen. Laat de dood nooit ophouden in u en mij te werken, opdat het leven uit ons zal blijven stromen naar anderen toe.

We zien mensen met een overvloedig gebruik van de gaven: de gaven van genezing, of van het spreken in tongen. En wij vinden dat ze wel erg bevoorrecht zijn, zeer gezegend en gebruikt door God. Maar is dat wel zo? Wat werkelijk opbouwt en helpt zijn niet zozeer de gaven, als wel het leven van degenen met wie we in contact komen, die op diepe wijze het kruis kennen in hun leven en het dagelijks dragen. Neem bijvoorbeeld een groep pasbekeerde christenen. In de eerste jaren geeft de Heer hen misschien gaven, zodat ze zich verblijden over Zijn macht en heerlijkheid en hun zwakke geloof wordt versterkt. Maar zodra dat geloof sterk genoeg is brengt Hij het kruis. Er zijn ernstige gevaren verbonden aan de gaven, waarvan de grootste “geestelijke” trots is. Iemand kan gaan staan in de Geest en een paar prachtige zinnen uitspreken, die niemand anders kan zeggen. “Ik voel dat ik werkelijk iets te betekenen heb”, denkt hij. Toch kan zijn geestelijk leven heel goed kinderlijk zijn vergeleken met een andere gelovige, die niet de gaven heeft, maar wel op diepgaande wijze het kruis kent.

God geeft op soevereine wijze Zijn gaven nu hier, dan daar, zodat men gedurende een zekere tijd als Zijn spreekbuis functioneert, omdat God nog niet op andere wijze kan spreken. Hij kan iedere mond gebruiken, zelfs die van een ezelin. Maar het is een beperkte bediening, die gemakkelijk tot opgeblazenheid kan leiden.

Wat God werkelijk verlangt en waar Hij op wacht en naartoe werkt, zijn werktuigen in wie de woorden, die ze misschien zelf gesproken hebben, door de Geest worden opgenomen en in hun binnenste uitgewerkt door het kruis, totdat ze hun leven worden. Zo ontstaat de bediening van leven, leven dat naar buiten komt, doordat de dood voortdurend in hen werkt. We kunnen ons vertrouwen nooit op gaven stellen, omdat ze ons niet innerlijk veranderen. Een gemeente die probeert zichzelf op te bouwen door gaven alleen, zal uiteindelijk altijd een vleselijke gemeente blijven, aangezien God Zijn gemeente zo niet opbouwt.

Zijn weg is leven

Gods weg is leven en door leven heen. Vaak ga je naar een samenkomst en de een of andere domme, ongeletterde broeder bidt of gaat staan en zegt een

paar woorden. Misschien zit er niet zoveel nieuws in wat hij zegt, maar toch weet u zich diep in uw hart gezegend. “De diepte roept tot de diepte” (Ps. 42:8 Eng.V.). Water gebeurd is, is dat u leven ontmoet hebt, en u bent opgebouwd en versterkt en geholpen. Die persoon heeft door zijn bediening u leven geschonken.

Zij die ongebroken zijn kunnen nooit leven bedienen, want dat is alleen mogelijk als men verbroken is. Slechts uit hun verbrokenheid kan leven voortkomen. Dit is Gods volmaakte weg. Moge de Here ieder die trots is terneer buigen; moge Hij ons telkens weer breken. Moge Hij afrekenen met heel ons natuurlijk leven. Moge het kruis drastisch en diep worden toegepast, opdat er leven bediend kan worden aan Zijn behoeftigen.

5 VERBROKENHEID BRENGT LEVEN

“De liefde vergaat nimmermeer; maar profetieën, zij zullen afgedaan hebben; tongen, zij zullen verstommen; kennis, zij zal afgedaan hebben” (1 Cor. 13:8).

“En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde” (Eph. 4:16).

We hebben gezien dat er twee manieren zijn om het lichaam te dienen. De ene, door de gave, is objectief, de andere, door het kruis in ons leven ingewerkt door de Geest, is subjectief. In sommige plaatselijke gemeenten kan God alleen maar de eerste gebruiken, in andere kan Hij de andere gebruiken. Een geestelijke gave kan worden aangeduid als “een goddelijke lening”. Hij leent Zijn eigen kracht en gaven uit aan u. Het is iets dat los staat van uzelf, buiten uzelf. Neem als voorbeeld Simson. Hij kon buitengewone krachten doen; unieke dingen kon hij tot stand brengen die niemand hem kon nadoen. Toch was de man zelf helemaal niet zo buitengewoon in Gods ogen. God leent eenvoudigweg Zijn kracht aan gewone mensen voor een bepaalde tijd, om zo in een bepaalde nood te voorzien. Maar het hoeft helemaal niet te betekenen dat die persoon ook werkelijk een geestelijk iemand is, iemand die een heilig leven leidt. Integendeel, soms blijkt hij later juist het tegenovergestelde te zijn.

Niet doen, maar zijn

De georganiseerde kerk benadrukt in onze tijd vooral wat iemand zegt en wat iemand doet, maar schenkt heel weinig aandacht aan wat iemand is. Vele jonge werkers hebben een oprecht verlangen om met kracht te kunnen spreken, met welsprekendheid; ze willen zo graag geweldig kunnen spreken om mensen te helpen. Ze beseffen niet dat dit niet het wezenlijke is. Het wezenlijke punt is: Wie en wat bent u? Dat wat werkelijk waarde heeft, wat van het allergrootste belang is, is niet dat u een gave krijgt en daardoor goed kunt spreken, maar dat u de Here kent en daarom spreekt.

We zijn hier niet bij elkaar om u, jonge werkers, leerstellingen bij te brengen of om u te leren hoe u het evangelie moet prediken, of hoe u gaven moet zoeken of kracht, maar om u te helpen betere mannen en vrouwen te zijn, om u het kruis te leren. Er zijn genoeg plaatsen waar u heen kunt gaan om te

leren prediken enzovoorts, maar niet waar u leert het kruis op u te nemen. Als het uw hoop is om meer kennis en gaven te vergaren om zo mensen te helpen, dan bent u hier verkeerd. Zijn de gaven nodig? Ja zeker, maar ze hebben een bepaalde plaats. De Heer wil het kruis zijn werk laten doen, om mensen te breken, zwak te maken en zo ware kennis van de Here te geven. Omdat uit de overvloed des harten de mond spreekt, en omdat Christus in mij gevormd wordt door de inwonende Heilige Geest, kan ik spreken vanuit Zijn leven dat in mij woont. Misschien zeggen we vandaag exact hetzelfde als vijftien jaar geleden, maar toch is het totaal anders. Ja, ik heb het toen ook wel geweten en geloofd, maar nu is het uitgewerkt in mijn binnenste. Het is nu Christus in mij.

Verbrokenheid leidt tot bediening

Isaäk is een beeld van iemand die alles bezat door gaven. Alles wat hij ontving, kreeg hij van zijn vader. Het was objectief, het ging buiten hemzelf om. Zelfs toen Isaäk zijn zonen zegende, was hij nogal in de war. Hij was nagenoeg blind en haalde de jongens door elkaar.

Met Jakob was het heel anders. Jakob was verbroken, werkelijk verslagen door de Here. De Geest van God had het leven van God in hem uitgewerkt, totdat hij zei: “Op uw heil wacht ik, o Here.” (Gen. 49:18). Toen hij zijn kinderen zegende, of beter gezegd Jozefs kinderen, wist Jakob precies wat hij deed. Hij deed het bewust. Hij zei: “Ik weet het, mijn zoon, ik weet het” (Gen. 48:19). Jakob had licht, Jakob had openbaring, omdat hij verbroken was.

Velen vragen zich af waarom zoveel dienstknechten van de Heer, die eerst zo machtig gebruikt werden, ten val komen of aan de kant gezet worden, dat wil zeggen niet langer door God gebruikt worden. Wie zegt dat God hen echt ooit gebruikt heeft? En als dat wel het geval was, was het net als met de gaven die God schenkt. God in Zijn soevereine recht heeft iemand uitgekozen en geeft hem een tijdelijke gave, maar gebruikt hem slechts een korte tijd, omdat de man innerlijk niet meer bediening waardig was.

“Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht, die alles te boven gaat, van God is en niet van ons” (2 Cor. 4:7). De Here leidt ons door ernstige beproevingen, waar we van onszelf nooit doorheen zouden komen en die we onmogelijk konden dragen, waarin we ook geen overwinning zouden kunnen behalen, maar het onderspit moesten delven. En toch is het juist hierin dat we ontdekken dat die kostbare schat binnen in ons functioneert. Vanwege die kostbare schat in het vat, vanwege het leven van Christus in ons, gaan we door. We zijn overwinnaars, waar we onmogelijk de overwinning konden

behalen. We dragen het sterven van Jezus in het lichaam rond en diens gevolg wordt het leven van Jezus geopenbaard.

U kunt anderen alleen helpen in de mate waarin u zelf geleden hebt. Hoe groter de prijs, hoe meer u anderen kunt helpen; hoe kleiner de prijs, hoe minder u anderen kunt helpen. Als u door die hevige beproevingen heengaat, die verdrukking, vervolging en strijd — als u de Heilige Geest in u het sterven van Jezus laat uitwerken — dan zal er leven stromen naar anderen toe, ja, het leven van Christus.

6 PROFETISCHE BEDIENING

“Maar wij zullen ons houden aan het gebed en de bediening van het woord” (Hand. 6:4).

“En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, bekwaamheid om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen” (1 Cor. 12:28).

“Nu waren er te Antiochië in de gemeente aldaar profeten en leraars, namelijk: Barnabas, Simeon, genaamd Niger, Lucius van Cyrene, Manaën, de zoogbroeder van Herodes, de viervorst, en Saulus” (Hand. 13:1).

“Jaagt de liefde na en streeft naar de gaven des Geestes, doch vooral naar het profeteren. Want wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand verstaat het; door de Geest spreekt hij geheimenissen. Maar wie profeteert, spreekt voor de mensen stichtend, vermanend en bemoedigend. Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf, maar wie profeteert, sticht de gemeente” (1 Cor. 14:1-4).

“En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars” (Eph. 4:11).

Wat de gaven betreft, legt God meer de nadruk op de gaven van het woord, zoals profetie en onderricht dan op gaven van de daad, zoals genezingen en wonderen. Maar de apostelen zeggen hier door de Geest: “Maar wij zullen ons houden aan het gebed en de bediening van het woord” (Hand. 6:4).

Er worden hier twee soorten gaven genoemd: de ene is de gave van dingen, zoals wonderen, genezingen, tongen, enz.; de andere is de gave van mensen die dienen, zoals profeten, herders, leraars en evangelisten. Deze laatstgenoemde gaven — mensen — hebben alle te maken met de bediening van Gods Woord. De gaven van genezingen en wonderen geven ons niet meer van het leven van Christus in ons. Zij bevestigen Gods Woord, maar dat is alles. Ze zijn iets uiterlijks, niet iets innerlijks. De bediening van Gods Woord door deze gaven van profeten, leraren enz., bouwt echter het innerlijk geestelijk leven van de gemeente op.

Profeten en leraars

We willen nu wat dieper ingaan op de bediening van profeten en leraars. In het Oude Testament zien we twee soorten profeten. In de eerste plaats hen die

de toekomst voorzegden, zoals Jesaja, Jeremia, Ezechiël en Daniël, en in de tweede plaats profeten zoals Elia en Elisa, wier werk niet in de eerste plaats daarin bestond toekomstige gebeurtenissen te onthullen, maar de gebeurtenissen van hun tijd te verklaren. Hun opdracht was om Gods gedachte en doel van Zijn handelwijze uiteen te zetten — waarom Hij deed wat Hij deed. Ze moesten Gods daden verklaren, als het ware, en met het oog op datgene wat God aan het doen was en wat Hij in Zijn hart had, de mensen vermanen en aansporen. Johannes de Doper was de meest opvallende van deze profeten. Zoals de anderen voor hem, bracht Johannes Gods gedachten over de huidige situatie naar voren. De profeten namen dus een zeer belangrijke plaats in; niemand kan met hen vergeleken worden.

De leraars, daarentegen, namen Gods Woord en legden het de mensen uit. Leraars worden nooit alleen genoemd; ze worden altijd samen met profeten of herders genoemd. God heeft niemand aangesteld om alleen maar leraar te zijn. God wil geen onderricht dat alleen maar academische waarde heeft en geen geestelijke. Het is waar dat Hij sommigen als leraar gebruikt heeft, maar dit is een beperkte bediening, aangezien het bestaat uit het krijgen van licht en inzicht in het Woord en de bekwaamheid om dat duidelijk door te geven aan anderen door bepaalde verbanden te leggen. Dit alles is objectief. Het is een inzicht dat van buitenaf komt, uit het Woord, en geen licht dat werkelijk voortkomt uit het kennen van God en de wandel met Hem. Dit inzicht in de Schriften en het doorgeven daarvan heeft geleid tot allerlei verstandelijke moeilijkheden en tot eindeloze studie om ze op te lossen. Maar dat is geen leven.

Toch zal er een dag komen dat de Heer Zijn hand op u legt en u laat zien dat het eigenlijke probleem niet de Schrift is, maar uzelf — dat alles wat u bestudeerd en nageplozen hebt, verstandelijk is, zonder waarde, slechts kennis en geen leven.

Profetische bediening

Als u een profeet wilt zijn, zijn er drie dingen nodig:

1. Uw voorbereiding als werktuig — de Heilige Geest die u breekt, die Zijn werk in u doet, het kruis toepast, u in Christus' dood binnenleidt en het leven van Christus in u uitwerkt. Met andere woorden, een verborgen geschiedenis met God.
2. Een innerlijke last, door God gegeven — een gedachte die tot last wordt.
3. Het uiten van die last, de vertolking van die gedachte in duidelijke

bewoordingen.

Er is ook een gave van profetie, die kan komen via tongen of boven-natuurlijke uitingen van de Heilige Geest, maar dit is alleen een tijdelijke oplossing van God, als er niemand is die een geestelijke diepte bereikt heeft, die een geschiedenis met God heeft, een rijpheid, zodat Hij hem kan gebruiken als werktuig voor de opbouw van de gemeente.

7. PRIESTERDIENST

“Nu waren er te Antiochië in de gemeente aldaar profeten en leraars, namelijk: Barnabas, Simeon, genaamd Niger, Lucius van Cyrene, Manaën, de zoogbroeder van Herodes, de viervorst, en Saulus. En terwijl zij vastten bij de dienst des Heren, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb.” (Hand.13:1,2).

“Korach nu, de zoon van Jizhar, de zoon van Kehath, de zoon van Levi, nam met Dathan en Abiram, zonen van Eliab, en On, de zoon van Peleth, Rubenieten, een aantal mannen; en zij stelden zich vóór Mozes met tweehonderd vijftig mannen uit de Israëlieten, hoofden der vergadering, opgeroepen ter volksvergadering, mannen van naam. Zij dan liepen te hoop tegen Mozes en Aäron en zeiden tot hen: Laat het u genoeg zijn, want de gehele vergadering, zij allen zijn heiligen, en de Here is in hun midden. Waarom verheft gij u dan boven de gemeente des Heren?... Toen Korach de gehele aanhang bij de ingang van de tent der samenkomst tegen hen had bijeengebracht, verscheen de heerlijkheid des Heren aan de gehele vergadering. En de Here sprak tot Mozes en Aäron: Scheidt u af van deze vergadering, opdat Ik haar in één oogwenk vertere... Zo daalden zij, met al de hunnen, levend in het dodenrijk; en de aarde overdekte hen, zodat zij uit het midden der gemeente omkwamen.” (Num. 16:1-3,19-21,33).

“En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor... Toen Mozes de volgende dag de tent der getuigenis binnenging, zie, de staf van Aäron, voor het huis van Levi, bloeide; hij had bloesem voortgebracht, bloemen gedragen en amandelen doen rijpen... Al wie ook maar nadert tot de tabernakel des Heren, zal sterven. Moeten wij dan tot de laatste man de geest geven?” (Num. 17:5,8,13).

Allen die de gemeente dienen, dienen in de allereerste plaats de Here. Soms worden ze dienaren van Christus genoemd, soms dienaren Gods. Met name van profeten en leraars wordt gezegd dat ze de Here dienen. De gemeente dienen of een bediening hebben voor mensen is iets anders dan de Here dienen, en het eerste zonder het laatste is van betrekkelijk weinig waarde voor God. Dikwijls is er een behoefte aan evangeliedienaren, aan werkers, maar God heeft ook Zijn behoefte. Als er een bepaald werk gedaan moet worden of als er werkers nodig zijn en er is daarin geen medewerking met God, geen voorzien in Gods nood, of geen dienen voor de Here als antwoord op Zijn nood en Zijn roeping, dan is er al iets mis.

Als er een profetendienst is zonder tegelijkertijd een priesterdienst, dan is het van generlei waarde en kan het onmogelijk de gemeente opbouwen. Als mijn linkerhand mijn rechterhand wil helpen, omdat ik hem bezeerd heb en hij pijn doet, dan kan mijn linkerhand niet rechtstreeks te hulp komen. Dat moet via het hoofd geschieden. Hij kan alleen met de andere hand communiceren via het hoofd. De linkerhand komt de rechter niet te hulp omwille van die hand, maar omwille van het hoofd, dat wil zeggen om in de nood van het hoofd te voorzien. Daarom is iedere dienst die niet via het Hoofd wordt uitgevoerd en voor het Hoofd is, nutteloos en heeft slechts moeilijkheden met andere leden tot gevolg.

Elke dienst waarin het priesterlijk element niet de overhand heeft, heeft zijn kracht verloren. Als iemand niet in de eerste plaats in de tegenwoordigheid van God is gekomen, kan hij ook niet vanuit de tegenwoordigheid van God komen met een boodschap of dienst van waarde. Als wij niet als priester in de tegenwoordigheid van God gestaan hebben, is al ons werk, al ons getuigen, al onze activiteit, al ons sloven, slechts een dienst voor mensen en niet voor de Here.

Roeping en kwalificatie van de priester

Wat voor soort persoon moet je zijn om als priester in Gods tegenwoordigheid te verschijnen? Priester-zijn is in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament in wezen hetzelfde. Wij behoren een koninkrijk van priesters te zijn — koningen en priesters van God. Maar hoewel dit Gods oorspronkelijke plan was, heeft Israël Hem op dit punt teleurgesteld. Toen Mozes van de berg afkwam met de Tien Geboden, waren de Israëlieten bezig het gouden kalf te aanbidden. Daarom sprak God: “Ieder gorde zijn zwaard aan zijn heup en ga heen en weer door de legerplaats van poort tot poort en dode, ieder zijn broeder en ieder zijn verwant en ieder zijn naaste” (Ex. en van Korach was het een kwestie van wie er heilig was, wie er was afgezonderd om God te dienen. Ze beweerden dat ze allen heiligen waren en allen evengoed God konden dienen. Maar God oordeelde hen. De aarde opende zich en verzwolg alle mensen die bij Korach behoorden met al hun have en er ging vuur van de Here uit en verteerde de tweehonderdenvijftig mannen die het reukwerk geofferd hadden. Hieruit zien we, dat er leven is voor hen die door God zijn aangewezen Hem te dienen, maar voor hen die niet door God aangesteld zijn en toch uit eigen beweging naar voren treden en pogen Hem te dienen, omdat ze dat graag willen en omdat het goed schijnt dat te doen, is er

slechts het oordeel. Dit is geen kleine zaak die God over het hoofd kan zien; het is iets heel belangrijks — een kwestie van leven en dood.

Het is nog steeds waar dat Gods volk geheel uit priesters bestaat. Halleluja, dat is inderdaad waar. Niettemin is het even waar dat we dat ambt niet kunnen uitoefenen zonder speciale kwalificaties. We kunnen namelijk dit ambt van priester, dat we als gelovigen hebben, niet uitoefenen zoals we van nature zijn. Geestelijk gesproken kunnen alleen Mozes en Aäron en de Leviëten dat ambt vervullen. We zien dit principe in het geval van Korach, Dathan en Abiram. Toen de tweehonderdvijftig hoofden der vergadering vreemd vuur offerden in hun vuurpannen, werden ze verteerd.

Naderhand werden de staf van Aäron en de staven van de andere stammen in de tabernakel gelegd. De volgende morgen bloeide alleen Aärons staf. Dit spreekt uiteraard van opstanding: leven uit de dood. Slechts degenen die door de dood heen zijn binnengegaan in het opstandingsleven, kunnen voor het aangezicht des Heren dienen. Zij moeten de dood des kruises kennen.

U kunt onmogelijk iets van de oude schepping in de tabernakel brengen, in de dienst van de Here: uw oude gedachten niet, of uw welsprekendheid of uw geweldige verstand, of uw kracht; die behoren bij de oude schepping. Dit alles moet in de dood worden gegeven en vervangen worden door opstandingsleven. Tenzij uw staf gebloeid heeft, kunt u God niet dienen. Om kort te gaan, u kunt God niet dienen als u alleen het bloed in uw leven kent, maar niet het kruis.

Door de dood in het leven

Het is waar dat, wat onze positie betreft, we allen priesters zijn, maar alleen nadat wij de innerlijke werking van het kruis aanvaard hebben en er absoluut en volkomen afgerekend is met ons natuurlijke leven, kunnen we dat priesterambt ook uitoefenen.

Opstanding heeft slechts één betekenis en dat is dat iemand door de dood heen is gegaan en nieuw leven ontvangen heeft. De opstanding die we in Philippenzen 3 zien, is de positieve kant van de opstanding. Het is niet een kwestie van iets doods wat door de dood heen gaat en er dan levend uit tevoorschijn komt. Nee, opstanding is leven dat in de dood gegeven wordt en tevoorschijn komt in nieuw leven. Dat wat goed en levend in ons is, dat wat voortkomt uit onze wedergeboorte, dat zuivere, nieuwe, wedergeboren leven, dat God ons gegeven heeft — dat alles moet in de dood gaan, door de dood heen gaan en gelouterd tevoorschijn komen. Dat is werkelijk opstandingsleven. En leven dat door de dood heen is gegaan en waarin alles verteerd is wat er van

het zelfleven of van de aarde aan kleefde, kan nooit meer door de dood aangetast worden. Dat is leven waarin geen dood is.

Al datgene wat wij van nature als gaven hebben en alles wat God ons gegeven heeft als gaven van de Geest, moet door de dood heen. Als wij een begaafd spreker zijn geweest, ontdekken we misschien dat dit verdwijnt als we door de dood heen gaan. Ook al is dat spreken goed en nuttig en “geestelijk” geweest, het was toch niet geheel uit de Geest van God. Op zijn best was het een vermenging, en om die reden moet alles gelouterd worden en door de dood heen gaan. Onze natuurlijke kracht en bekwaamheid zal nooit weer uit de dood opstaan. Onze intellectuele sterkte moet ook volkomen door de dood, anders kan het nooit in de dienst van God staan. En deze dood is niet de dood van Romeinen 6 en Galaten 2:20; het is iets wat verder gaat! Deze dood en opstanding is de basis, de enige, voor priesterlijke bediening.

We weigeren iedere dienst die slechts op mensen gericht is. We dienen geen mensen, we dienen God, want wij zijn in de eerste plaats dienaren van Christus, en daarna van de mensen, van de gemeente. Maar de basis van alles is dood en opstanding, die resulteert in een priesterlijke bediening naar God toe en daarna naar de mens toe. Moge de Here ons genade geven om het Heilige der Heiligen binnen te gaan, wat alleen mogelijk is wanneer alles van het zelfleven en alles van de mens en alles wat vermengd is en alles van de aarde vernietigd is in de dood, en datgene wat onvernietigbaar is, tevoorschijn gekomen is in opstandingsleven.